

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. M. J. A.-K.**, zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, čj. KRPA-359994-31/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2015, čj. 1 A 82/2015 – 20,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2015, čj. 1 A 82/2015 – 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 4. 9. 2015 byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi osobami kontrolován v osobním vozidle tov. zn. VW Passat. Hlídka Policie ČR pojala podezření, že se na území České republiky zdržují nelegálně. Žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost, a proto byl téhož dne ve 12:15 hod. zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a převezen na policejní služebnu. Zde bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného víza či oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce rovněž uvedl, že vycestoval z Iráku letecky do Turecka, odkud jej převaděči převezli lodí do Řecka. Následně pokračoval autobusem do Makedonie, Srbska a Maďarska. V Budapešti se společně s dalšími třemi osobami domluvili s rumunským řidičem, že je odveze do Německa, přičemž mu za to každá z přepravovaných osob zaplatila 700 euro. V den zajištění žalobce vydal žalovaný rozhodnutí (čj. KRPA-359994-11/ČJ-2015-000022) o správním vyhoštění a zároveň rozhodnutí o zajištění na 30 dnů za účelem vyhoštění. Jelikož nebylo správní vyhoštění v této době realizováno, rozhodl

žalovaný nyní napadeným rozhodnutím podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, o prodloužení doby zajištění o dalších 30 dnů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Městského soudu v Praze, který ji následně zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění soud uvedl, že zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou, Listinou základních práv a svobod a v neposlední řadě Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), jimiž je Česká republika vázána (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců svědomitě a důkladně posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly a zároveň musí být tyto skutečnosti doloženy ve správním spise (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 1 As 119/2011 - 39). Žalovaný objektivně vynaložil dostatečné úsilí k realizaci správního vyhoštění žalobce, nastala však překážka na straně Zastupitelského úřadu Turecka v Praze, jehož součinnost byla k provedení vyhoštění nezbytná. Z tohoto postupu nelze dovodit svévoli žalovaného ani skutečnost, že spolupráce se zastupitelským úřadem nepovede k žádnému výsledku. Napadené rozhodnutí z hlediska jeho odůvodnění vyhovuje požadavkům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011 - 79. Žalovaný při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce zvažoval, zda by namísto zajištění nepřicházelo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. S ohledem na odůvodněné obavy z pokračování v neoprávněném pobytu na území České republiky či Evropské Unie a při zohlednění žalobcových osobních poměrů však bylo namísto rozhodnout o prodloužení zajištění.

[3] Městský soud dále podotkl, že § 179 odst. 1 a 2 písm. b), c) a d) zákona o pobytu cizinců není podstatný z hlediska náležitě zjištěného skutkového stavu v řízení o zajištění či jeho prodloužení, nýbrž spadá do řízení o správním vyhoštění, které časově předchází. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců je v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 téhož zákona policie povinna vyžádat závazné stanovisko ministerstva vnitra o tom, zda je vycestování cizince možné. Toto závazné stanovisko je úkonem předběžné povahy, který náleží mezi obligatorní podkladové materiály pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tedy na ministerstvu, aby posoudilo, kterou zemi lze považovat za bezpečnou a kterou nikoli. Proto městský soud nepřijal jako důvodné žalobní námitky, ve kterých fakticky žalobce po žalovaném vyžaduje přehodnocení závazného stanoviska jiného správního orgánu. Námitka nezákonného zbavení svobody je rovněž nedůvodná, neboť v posuzované věci neexistuje reálný předpoklad, že žalobce nemůže být do země původu skutečně přemístěn, a to s ohledem na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 9. 2015, čj. KRPA-359994-18/ČJ-2015-000022.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, kterou se domáhá zrušení rozsudku městského soudu i rozhodnutí správního orgánu. Uvedl, že byl zajištěn za účelem vyhoštění i přes to, že ze všech zjištění vyplynulo, že se do Iráku vrátit nechce, utekl ze země původu z důvodu probíhajících bojů mezi ISIS a provládními skupinami v oblasti Diyala a obává se rovněž cíleného pronásledování ze strany šíitských milic. Namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nezákonný s tím, že zde není reálný podklad pro jeho vyhoštění zpět do Iráku. Apeloval na to, že jeho vyhoštění není možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Jeho zajištění je tak v rozporu se zákonem a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod. V Iráku mu hrozí pronásledování a nebezpečí vážné újmy. Správní orgán tyto skutečnosti dostatečně nezhodnotil.

[5] Další námitka směřuje do nesprávného posouzení právní otázky. Možnost vyhoštění i jeho realizace je bezprostředně spojena se zákonností zbavení svobody stěžovatele dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Pokud není vyhoštění realizovatelné, pak stojí zajištění v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Oba předpisy pro zákonnost zajištění předpokládají, že probíhá řízení o správním vyhoštění a toto je realizovatelné, přičemž k této otázce se obdobně vyjádřila i judikatura (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, čj. 7 As 121/2012 - 47). Městský soud však dospěl k závěru, že povinnost zabývat se případnými překážkami vyhoštění je podstatou řízení o správním vyhoštění, které časově předchází samotnému zajištění cizince. Přehodnocovat závazné stanovisko ministerstva k vycestování stěžovatele nebylo úkolem žalovaného ani městského soudu. Soud tak rozhodl v rozporu s uvedenou judikaturou. Byly zde překážky jeho vyhoštění, spočívající zejména v povinnosti jej nevyhostit dle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a proto jeho zajištění ani prodloužení doby zajištění nebyly v souladu se zákonem, resp. s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel dále odkázal na recentní rozsudek kasačního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 5 Azs 236/2015 - 34, zabývající se skutkově obdobnou věcí (stěžovatel byl rovněž z Iráku).

[6] Žalovaný si sice vyžádal závazné stanovisko ministerstva, avšak konkrétní úvahy a zdůvodnění se do správního rozhodnutí nepromítly. Závazné stanovisko je zcela obecné, nijak nehodnotící nebezpečí vážné újmy v intencích, které naznačil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 5 Azs 236/2015 - 34. Je pravdou, že stěžovatel nepožádal v sedmidenní lhůtě o mezinárodní ochranu. Nicméně podání žádosti o mezinárodní ochranu není nutnou podmínkou k tomu, aby správní orgán měl povinnost zohlednit realizovatelnost vyhoštění a s tím spojené zajištění ve vztahu k čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Uprchlíkem se osoba stává, pokud opustí zemi původu a má odůvodněný strach z pronásledování z taxativně vyjmenovaných důvodů, nikoli až přiznáním tohoto statusu hostujícím státem. Rozhodnutí vydané v řízení o azylu je toliko deklaratorním aktem. Stěžovatel nebyl s to pochopit (z důvodu dezorientace a absence právní pomoci), že pokud nepožádá o mezinárodní ochranu, bude vyhoštěn. Stěžovatel žalovanému do protokolu výslovně uvedl, že přišel do Evropy hledat ochranu. Není zřejmé, zda by vůbec v zemích, kterými stěžovatel prošel, došlo k registraci jeho žádosti o ochranu. Stěžovatel představuje osobu, na kterou dopadá povinnost principu *non-refoulement*.

[7] Soud při přezkumu napadeného správního rozhodnutí nic z výše uvedeného nezhodnotil. Vycházel toliko z vyjádření žalovaného, že se snaží stěžovatele vyhostit a jaké k tomu učinil kroky. Takový závěr soudu se však mýjí s podstatou žalobních námitek. Proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a alternativně nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky.

[8] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, přičemž konstatuje, že tato námitka není důvodná. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ V daném případě je stěžovatelem tvrzena nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, k níž se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, čj. 8 Afs 60/2012 - 27). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť splňuje kritéria vymezená v uvedené judikatuře kasačního soudu. Městský soud k žalobním námitkám ohledně nemožnosti vycestování stěžovatele uvedl, že je nelze vypořádat, neboť jejich přezkum je možný výhradně v řízení správním vyhoštění, nikoli v řízení o (prodloužení doby) zajištění. Uvedl zde tedy svůj právní závěr, i když chybný (viz níže) a rozsudek je tak přezkoumatelný.

[12] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval nesprávným posouzením výše uvedené právní otázky. Městský soud svůj přezkum napadeného rozhodnutí postavil na premise, že řízení o správním vyhoštění podle § 119 a 120 zákona o pobytu cizinců je zcela odlišeno od řízení o zajištění za účelem vyhoštění podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, resp. Od řízení o prodloužení zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona. Tedy, že posouzení závazného stanoviska ministerstva o (ne)možnosti cizince vycestovat zpět do země původu je možné pouze v řízení o správním vyhoštění, resp. v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o vyhoštění. Tento závěr však není správný.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[14] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jebož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního

občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.”

[15] Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,

c) vážné obroženi života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

[16] Podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků *„žádný smluvní stát nevybostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly obroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„výboby tohoto ustanovení však nemohou být požadovány uprchlíkem, který z vážných důvodů může být považován za nebezpečného v zemi, ve které se nachází, nebo který poté, co byl usvědčen konečným rozsudkem ze zvlášť těžkého trestného činu, představuje nebezpečí pro společnost této země.“*

[17] Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že*

a) hrozí nebezpečí skrytí se nebo

b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.“

[18] Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 236/2015 - 34).

[19] Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150. Podle tohoto usnesení rozšířeného senátu má *„správní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*

[20] Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 236/2015 - 34, pátý senát uvedl, že „[...] se žalovaný v rozhodnutí o zajištění stěžovatele v zásadě nijak možnými překážkami správního vyhoštění stěžovatele do země jeho původu, tj. do Iráku, podrobněji nezabýval a omezil se jen na zcela obecné konstatování na straně 5 napadeného rozhodnutí, že je mu z běžné praxe známo, že v případě stěžovatele existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v tomto případě neexistuje konkrétní překážka, který by bránila vyhoštění stěžovatele. V ýše naznačené okruhy otázek žalovaný blíže neposuzoval, zejména se nijak nevypořádal s výpovědí stěžovatele, že do Iráku se z důvodu válečného stavu nemůže vrátit (viz strana 3 rozhodnutí žalovaného), v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí údaje uvedené stěžovatelem, že bydlel v Mosulu, který byl napaden a obsazen tzv. Islámským státem, při bojích byl stěžovatel zraněn a spolu s rodinou odešli do Bagdádu (srov. úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24. 9. 2015). Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že již v době vydání rozhodnutí žalovaného bylo obecně známou skutečností, že na značné části Irácké republiky dochází k intenzivním bojům v konfliktu s tzv. Islámským státem. Jde tedy o skutečnosti, ke kterým byl žalovaný při rozhodování o zajištění stěžovatele povinen přihlídnout a přezkoumatelným způsobem je konkrétně, byť předběžně, vyhodnotit, jak uvedeno ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.“

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí z nesprávného předpokladu, že v řízení o (prodloužení doby) zajištění není nutné posuzovat podmínky pro realizaci správního vyhoštění, přičemž tyto podmínky nepovažoval relevantními pro náležitě zjištěný skutkový stav. Je tomu však opačně. Stěžovatel v žalobě jasně vymezuje, proč není možné ho vyhostit a městský soud se těmito relevantním žalobním námitkám měl věnovat a vypořádat se s nimi v rozsudku, nikoli stroze konstatovat, že přezkum takovýchto námitek spadá výhradně do řízení o správním vyhoštění. Odůvodnění rozsudku neobsahuje správné úvahy o nedůvodnosti těchto žalobních námitek, a proto je napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Nadto soud podotýká, že již v době vydání rozhodnutí žalovaného bylo obecně známou skutečností, že na značné části Irácké republiky dochází k intenzivním bojům v konfliktu s tzv. Islámským státem. Jde tedy o skutečnosti, ke kterým byl žalovaný při rozhodování o zajištění za účelem vyhoštění stěžovatele (v komparaci se stručným závazným stanoviskem ministerstva) povinen přihlídnout a přezkoumatelným způsobem je konkrétně, byť předběžně, vyhodnotit, jak uvedeno ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 236/2015 - 34). Kasační soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, čj. 8 Azs 110/2014 - 53, ve kterém bylo judikováno, že „soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko ke posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.“ V opačném případě by se otevřel prostor pro svévolné rozhodování a libovůli správního orgánu. V nyní posuzované věci správní orgán vycházel z obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění a závazného stanoviska ministerstva, která však odkazuje na podkladové informace z různých zdrojů (mj. z úřední činnosti nebo databanky ČTK). Tyto podklady však nejsou součástí spisového materiálu, resp. není zřejmé, ze které úřední činnosti správního orgánu. K tomu Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na zmíněný rozsudek čj. 8 Azs 110/2014 - 53, ve kterém bylo konstatováno, že „dovolával-li se (i přes výše uvedené) žalovaný skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, bylo jeho povinností uvést, o které konkrétní skutečnosti se jedná a že které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu tyto skutečnosti známy (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS, bod [20] a násl.). Právě informace o tom, ze které konkrétní úřední činnosti či postupu správní orgán zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl, umožňují účastníkovi řízení zpochybnit jejich obsah a navrhnout důkazy k prokázání svých odlišných tvrzení (viz tamtéž).“

Takové údaje o zdrojích, z nichž ministerstvo čerpalo informace o zemi původu stěžovatele, ale závazné stanovisko neobsahovalo.“

[23] Kasační soud tedy uzavírá, že shledal námitku nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky jako relevantní, a proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v novém rozsudku zohlední právní argumentaci obsaženou v žalobě ohledně nemožnosti realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž případně doplní dokazování, postaví najisto, zda žalovaný skutečně a dostatečně vzal v potaz překážky výkonu správního vyhoštění a přezkoumá rovněž obsah závazného stanoviska. Městský soud bude vázán názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.)

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. shledal jako důvodnou a zrušil rozsudek městského soudu.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu